

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Danielem Askari, advokátem,
sídlem Slavětínská 1146/39, 190 14 Praha-Klánovice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a
stavebního řádu,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

za účasti osoby **Společenství vlastníků bytů Kmochova 32, 34, 36**, IČO: 25451715,
zúčastněné na řízení: sídlem Kmochova 3170/32, 400 11 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, č. j. 414/UPS/2017-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 9. 2017, č. j. 414/UPS/2017-3, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru, ze dne 29. 5. 2017, č. j. MM/SO/S/41394/2017/Dvo, **se pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 970 Kč, a to do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, č. j. 414/UPS/2017-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 5. 2017, č. j. MM/SO/S/41394/2017/Dvo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo ve společném územním a stavebním řízení podle § 94a odst. 5, § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební vyhláška“) rozhodnuto o umístění stavby „Zastřešení bytového domu v ul. „X“ č. p. „X“, „X“, „X“, Ústí nad Labem“ na pozemku p. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“ a zároveň bylo podle § 94a odst. 5 a § 115 stavebního zákona a § 13a stavební vyhlášky vydáno stavební povolení na shora uvedenou stavbu. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce podotknul, že právo životního prostředí je ovládáno zásadou prevence a zásadou předběžné opatrnosti. Žalobce poukázal na přetížení a nedostatečné odborné zázemí orgánu ochrany přírody, který pravidelně činí nesprávné závěry jako v nyní posuzované věci, když nenahlédl do Nálezové databáze ochrany přírody provozované Agenturou ochrany přírody a krajiny. Dodal, že po novelizaci stavebního zákona nebude mít žalobce možnost účastnit se stavebních řízení, a tudíž celá odpovědnost za ochranu zvláště chráněných druhů ptáků a netopýrů dopadne na Magistrát města Ústí nad Labem, který předmětnou činnost vykonává nezodpovědně. Uvedená databáze obsahuje informace o dvou relevantních nálezech, a to nález ID „X“ o pozorování patnácti jedinců zvláště chráněného rorýse obecného zalétajících do větracích otvorů panelového domu Kmochova č. p. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ a nález ID „X“ o výskytu zvláště chráněného netopýra pestrého v bytě na adrese „X“. Žalobce podotkl, že předmětná databáze obsahuje toliko kusé informace o výskytu jednotlivých zvláště chráněných druhů živočichů a neobsahuje údaje o systematickém sledování jejich výskytu. Zdůraznil, že z uvedeného důvodu je existence nálezových dat závažným podnětem pro správní orgán, na základě kterého musí trvat na doložení biologického hodnocení lokality, přičemž sám nemůže prokazovat aktuální stav výskytu zvláště chráněných druhů živočichů.
3. Dále uvedl, že větrací otvory na předmětné budově stále existují, ačkoliv Magistrát města Ústí nad Labem, odbor životního prostředí, ve svém vyjádření uvedl opak. Dodal, že na druhé polovině panelového domu se v umělých budkách nachází dvacet hnízd pro rorýse, z čehož plyne, že v lokalitě hnízdí velká populace rorýsů, přičemž možná využívají i hnízda na střeše domu, která by rekonstrukcí střechy zanikla. Správní orgán měl tedy v souladu se zásadou prevence a materiální pravdy zjistit, zda se na střeše nacházejí hnízda rorýsů, pro jejichž odstranění je třeba výjimky dle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přírody“). Podotkl, že hnízdo má pro rorýse velký význam, přičemž hnízda jsou samostatně chráněná ve smyslu § 5a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody.

4. Namítal, že žalovaný se v odvolacím řízení nevypořádal s námitkou, že právě místa, kterými do budovy zatéká, může rorýs využívat k hnízdění. Doplnil, že tvrzeným důvodem pro rekonstrukci střechy bylo zatékání do objektu, přičemž orgán ochrany přírody konstatoval absenci stavebních nedostatků či otvorů v objektu.
5. Dále žalobce poukázal na přítomnost netopýrů v lokalitě, která vyplývá nejen z výše uvedeného nálezu ID „X“ zaneseného v Nálezové databázi ochrany přírody, ale i z pěti budek pro netopýry umístěných na druhé straně panelového domu. Podotkl, že mohou nastat komplikace při zimování netopýrů s ohledem na jejich přežití, jelikož se jedná o velmi sociálně orientované tvory, tudíž ostatní netopýři by zimovali v okolí budek, kde je však jediným vhodným místem k zimování právě oplechování střechy. Správní orgán měl tedy v řízení zjistit, zda v prostorech dotčených rekonstrukcí zimují netopýři, případně mohl investorovi uložit zpracovat ornitologicko-chiropterologický průzkum. Současně měl správní orgán dle žalobce zjistit možnost rušení zvláště chráněných druhů živočichů v okolí s ohledem na získání případné výjimky ve smyslu § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody z důvodu stavebního hluku při rekonstrukci. Žalobce zdůraznil, že mělo být v daném případě vyžádáno stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, který je příslušný podle § 77a odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody.
6. Žalobce dále sdělil, že mu během správního řízení nebyla doručena grafická příloha prvostupňového rozhodnutí, přičemž jediné z grafické přílohy rozhodnutí lze zjistit závazný rozsah stavby.
7. Žalobce namítl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není především zřejmé, proč byly stanoveny jednotlivé podmínky rozhodnutí, jak byl stanoven okruh účastníků řízení, či nebyly konkretizovány úkony vedoucí k vydání prvostupňového rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a sdělil, že z vyjádření orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny nevyplynulo, že by podstřeší předmětného objektu bylo využíváno některými zvláště chráněnými druhy živočichů, přičemž realizace stavby byla podmíněna dvěma podmínkami, které byly přejaty do výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že mu nepřísluší nikterak zpochybňovat obsah uvedeného vyjádření. Zdůraznil, že žalobce své námitky uplatnil až v odvolání, přičemž je nepodložil žádným relevantním podkladem. Žalobní námitka zpochybňující obsah vyjádření je dle názoru žalovaného rovněž založena pouze na domněnkách a žalobce nepředložil žádný důkaz o skutečném výskytu zvláště chráněného druhu živočichů v předmětném objektu, přičemž obrázky obsažené v žalobě jsou toliko ilustrační.
9. Žalovaný uvedl, že v odvolání žalobce nespecifikoval, že neobdržel přílohu k rozhodnutí, nýbrž že mu bylo doručeno jiné prvostupňové rozhodnutí než žadateli o stavební povolení. Doplnil, že podmínku rozhodnutí nelze chápat tak, že nedílnou součástí vydaného rozhodnutí je grafická příloha, která by měla být zaslána všem účastníkům řízení spolu s rozhodnutím, přičemž poukázal na § 94a odst. 5, § 92 odst. 4 a § 115 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního zákona. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, jak byl v tomto ohledu zkrácen na svých právech a setrval na svém vypořádání se s námitkou v napadeném rozhodnutí. K namítanému nevyžádání si stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, uvedl, že ze spisového materiálu a především z vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny nevyplynula zjištění, že by se na dotčeném objektu vyskytoval zvláště chráněný druh živočicha. Dodal, že žalobce svá tvrzení o výskytu zvláště chráněných druhů živočichů na předmětném objektu nikterak nedoložil. Závěrem zdůraznil, že žalobce během řízení před správním orgánem prvního stupně nevyužil svého práva nahlédnout do spisu, ani nevznášel námitky, ačkoliv měl k tomu dostatečný časový prostor.

Replika žalobce

10. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž především sdělil, že vyjádření dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny je podkladem rozhodnutí, přičemž správní orgán je povinen hodnotit podklady podle své úvahy. Správní orgány tedy měly uvést, jak vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny hodnotily a jaké skutečnosti z něho zjistily. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 15 A 59/2016-78. Konstatoval, že v řízení nebyly dodrženy zásady ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podotkl, že námitku nedoručení přílohy prvostupňového rozhodnutí v odvolání specifikoval dostatečně, přičemž pokud měl žalovaný za to, že odvolání trpělo vadami, mohl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a žalobce vyzvat k odstranění vad odvolání. Žalobce upozornil na to, že žalovaný ve svém vyjádření odkázal na § 94a odst. 5 stavebního zákona, který však takový odstavec neobsahuje. Žalobce podotkl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, přičemž důvodné pochybnosti vyvstávaly již z vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny, kde bylo uvedeno, že předmětná stavba nemá stavební nedostatky, ačkoliv právě to byl důvod rekonstrukce střechy objektu, a že nebyla zjištěna přítomnost otvorů, ačkoliv na budově jsou umístěny větrací otvory a budky pro netopýry zjištěné i z panoramatického pohledu mapových portálů. Žalobce uvedl, že kdyby správní orgány nahlédly do Nálezové databáze ochrany přírody, zjistily by výskyt shora uvedených živočichů pod ID „X“ a ID „X“. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že během realizace stavby byla v podstřeší zjištěna přítomnost vrabce domácího, který podléhá ochraně podle § 5a zákona o ochraně přírody, což svědčí o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu správními orgány.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření především uvedla, že při realizaci celoplášťového zateplení budovy v roce 2011 byly do fasády zabudovány ventilační mřížky s úpravou umožňující zahnízdění ptáků, avšak žádní ptáci v těchto prostorách nebyli pozorováni. Podotkla, že vlastními silami zkontrolovala prostory střechy a větracích otvorů, přičemž žádné známky hnízdění zvláště chráněných druhů živočichů nenalezla, a proto považuje žalobní námitky v tomto směru za bezdůvodné. Doplnila, že žalobcem zmiňované jirčičky se v letním období usídlily na oknech mimo prostor rekonstruované střechy, avšak na zimu odletěly do teplých krajín. Uzavřela, že předmětná rekonstrukce střechy již proběhla.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

12. Při jednání soudu konaném dne 9. 6. 2021 právní zástupce žalobce trval na tom, že správní orgány nedostály svým povinností, neboť nebyl zjištěn skutkový stav, a to ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Poznamenal, že stavba sice již byla dokončena a škody nastaly, ovšem správní orgány se v Ústí nad Labem dopouští stále stejných chyb i v jiných řízeních, a proto rozsudek v této věci má metodický smysl. Správní orgány byly povinny zjistit výskyt zvláště chráněných druhů živočichů, což neučinily. Pokud bylo uváděno, že stavební práce budou prováděny mimo období hnízdění ptactva, nevylučuje to dle právního zástupce žalobce, že hnízdiště budou poškozena, což je rovněž nepřipustné. Konstatoval, že v daném případě mělo být rozhodováno o tom, zda má být udělena výjimka z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, což se však nestalo. Právní zástupce žalobce poukázal na důkazní návrhy, a to zejména záznamy v nálezové databázi o výskytu rorýse obecného a netopýra pestrého u domu v ulici Kmochova. Zdůraznil, že i po jednání soudu je zřejmé nesprávné pochopení role žalovaného v daném řízení. Byl toho názoru, že správní orgány nezjistily stav na místě, což považuje za vadu a žalovaný v tomto případě nese za tuto vadu odpovědnost. Zdůraznil, že žalovaný měl na základě podaného odvolání vědět, že má činit další kroky, které však neučinil.
13. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že správní orgány nemohly mít žádnou pochybnost o tom, že orgán ochrany a přírody řádně zjistil skutkový stav. Vzhledem k tomu, že stanovisko orgánu ochrany přírody je konzistentní, nevznikla podle jejího názoru potřeba jeho doplňování nebo dalšího dokazování. Ani na základě podaného odvolání nemohl mít žalovaný žádný důvod myslet si, že stanovisko orgánu ochrany přírody je nesprávné. K tomu poznamenala, že ani stavební úřady nemají přístup do nálezové databáze. Zdůraznila, že kvůli ochraně ptáků, kteří by se mohli na místě vyskytovat, bylo stanoveno časové omezení pro provádění stavby. Byla toho názoru, že nelze hypoteticky předpokládat, že se v průběhu stavby najdou na místě hnízdiště chráněných druhů živočichů. Zdůraznila, že žalovaný nijak nezanedbal své povinnosti, a to i s ohledem na to, že první důkazy byly přiloženy až v žalobě.
14. Předseda výboru osoby zúčastněné na řízení uvedl, že škody, jak uváděl žalobce, nenastaly. Poznamenal, že členové žalobce nebyli v průběhu stavby na místě přítomni, aby mohli případné škody zkontrolovat. Zdůraznil, že vzhledem k charakteru stavby na ní ani rorýs obecný nemohl mít své hnízdiště. Stavba měla již z dřívější doby větrací otvory určené k hnízdění, ovšem ty byly po celou dobu čisté, z čehož je zřejmé, že nebyly využívány.
15. Soud v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) k návrhu žalobce provedl dokazování e-mailem ze dne 5. 10. 2017, ve kterém L. B., člen žalobce, žádal o potvrzení, že se v Nálezové databázi ochrany přírody nachází záznamy ID „X“ a „X“. Soud dále provedl dokazování e-mailem ze dne 6. 10. 2017 od L. J., vedoucí oddělení sledování živočichů Agentury ochrany přírody a krajiny, z něhož zjistil, že k předmětnému objektu nacházejícímu se v ulici „X“ č. p. „X“ až „X“ se v Nálezové databázi ochrany přírody nalézal záznam ID „X“ o výskytu jedinců druhu rorýse obecného (*apus apus*) a záznam ID „X“ o výskytu jedince druhu netopýra pestrého (*vespertilio murinus*) na budově v ulici „X“ č. p. „X“. Soud dále k návrhu žalobce provedl dokazování fotografií domu, jež je součástí žaloby v článku III. žaloby, na kterém jsou zřejmé větrací otvory pod střechou daného objektu.
16. Soud dále z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování e-mailem ze dne 8. 6. 2021 od Ing. M. V., pracovníka oddělení sledování stavu biodiverzity Agentury Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochrany přírody a krajiny, regionálního pracoviště Ústecko, který k dotazu soudu sdělil, že na budově „X“, „X“ byl výskyt netopýra pestrého zaznamenán v roce 2012. Jedna adultní samice byla nalezena v bytě v roce 2012, výskyt rorýse obecného byl zaznamenán v roce 2011, kdy byly pozorovány zálety rorýsů do větracích otvorů panelového domu.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Soud poznamenává, že žalobce tuto námitku uplatnil již ve svém odvolání a žalovaný se s ní vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí, přičemž prvostupňové rozhodnutí shledal přezkoumatelným. Soud dále uvádí, že správní orgán prvního stupně při formulaci podmínek územního a stavebního rozhodnutí vycházel především z podkladů poskytnutých mu jinými správními orgány, a tudíž není nesprávný postup, jestliže jsou závěry těchto subjektů promítnuty do podmínek prvostupňového rozhodnutí za předpokladu, že v řízení nebyly nikterak zpochybněny. Soud zdůrazňuje, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně žádný z účastníků řízení, a to ani žalobce, nevzněl námitky nebo připomínky proti závazným stanoviskům dotčených orgánů či projektové dokumentaci, kterou předložila osoba zúčastněná na řízení jako žadatel o vydání stavebního povolení. Za takového stavu považuje soud stručné odůvodnění ze strany správního orgánu prvního stupně ohledně podmínek řízení za dostačující.
20. Soud rovněž podotýká, že správní orgán prvního stupně stanovil okruh dotčených osob v řízení a účastníků řízení s ohledem na předmět řízení o žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, přičemž i řádně zdůvodnil, proč byl žalobce jako spolek, jehož hlavním účelem je ochrana přírody a krajiny, účastníkem daného správního řízení. I v tomto ohledu shledal soud prvostupňové rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud též zdůrazňuje, že správní orgán prvního stupně v jeho rozhodnutí popsal, že řízení bylo zahájeno na žádost osoby zúčastněné na řízení ze dne 13. 4. 2017, přičemž správní orgán prvního stupně oznámil zahájení řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům, přičemž dále konstatoval, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí dále poukázal na to, že předložená projektová dokumentace stavby splňuje obecné požadavky na výstavbu a že podmínky obsažené v závazných stanoviscích dotčených orgánů zahrnul do podmínek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí. Podle přesvědčení soudu jsou z prvostupňového rozhodnutí seznatelné i úkony, které vedly správní orgán prvního stupně k vydání rozhodnutí.

21. Soud dále uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že nepřisvědčil tvrzení žalobce o možném výskytu rorýse obecného na místě stavby, neboť dle vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2017 se na stavbě žádné žalobcem v odvolání zmiňované zvláště chráněné druhy živočichů nevyskytují. Z toho dle soudu zřetelně plyne, že žalovaný neshledal za důvodnou odvolací námitku žalobce, že by rorýs obecný mohl k hnízdění využívat místa, kterými do budovy zatéká.
22. Dále žalobce namítal, že mu nebyla spolu s prvostupňovým rozhodnutím doručena jeho grafická příloha. Soud souhlasí se žalobcem, že podmínka pro umístění stavby stanovená na straně 2 prvostupňového rozhodnutí uvádí, že součástí rozhodnutí je grafická příloha, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb. Rovněž v poučení účastníků řízení obsaženém v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno následující: „*Stavební úřad po dni nabytí právní moci výroku o umístění stavby doručí žadateli stejnopis písemného vyhotovení územního rozhodnutí opatřený doložkou právní moci **spolu s ověřenou grafickou přílohou.***“ (důraz doplněn soudem). Soud v této souvislosti poukazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29, v němž tento soud uvedl, že „*stavebním úřadem ověřená grafická příloha obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy tvoří součást územního rozhodnutí o umístění stavby a musí být k němu připojena. Stavební úřad má proto všem účastníkům územního řízení doručit rozhodnutí o umístění stavby i s ověřenou grafickou přílohou obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb. Navíc takový postup je i potřebný a účelný s ohledem na nemožnost přesného vyjádření povahy a závažnosti zásahu do území formou pouhého slovního popisu umístěvané stavby.*“ Závěry tohoto rozsudku byly rovněž shrnuty do následující právní věty: „*Stavební úřad je podle § 92 stavebního zákona z roku 2006 a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, povinen všem účastníkům územního řízení doručit rozhodnutí o umístění stavby i s ověřenou grafickou přílohou obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb.*“ Z uvedeného tedy plyne, že výroková část prvostupňového rozhodnutí jednoznačně stanoví, že nedílnou součástí rozhodnutí je i zmíněná grafická příloha, která by měla být správním orgánem prvního stupně doručována spolu s prvostupňovým rozhodnutím i účastníkům řízení.
23. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí není opatřeno žádnou přílohou, tj. ani popsanou grafickou přílohou. Tuto skutečnost potvrzuje i stanovisko správního orgánu prvního stupně k podanému odvolání ze dne 21. 6. 2017, v němž tento správní orgán uvedl, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádnou přílohu. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že součástí prvostupňového rozhodnutí nebyly žádné přílohy (srov. poslední odstavec na straně 3 rozhodnutí žalovaného). Je tak patrné, že uvedená grafická příloha, která má být dle výrokové části prvostupňového rozhodnutí součástí tohoto rozhodnutí, nebyla dle správních orgánů přílohou prvostupňového rozhodnutí a nemohla být účastníkům řízení ani doručována.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že existuje rozpor mezi výrokovou částí prvostupňového rozhodnutí, které uvádí, že jeho součástí je výše specifikovaná grafická příloha, a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí nemělo žádné přílohy. Rozhodnutí správních orgánů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, tak jsou vnitřně rozporná, neboť výroková část prvostupňového rozhodnutí, která zůstala rozhodnutím žalovaného nedotčena, neboť ten prvostupňové rozhodnutí potvrdil, určuje jako součást rozhodnutí grafickou přílohu, která však dle tvrzení správních orgánů vůbec nebyla vytvořena, a nemohla být tudíž k prvostupňovému rozhodnutí ani připojena. Žalobou napadené rozhodnutí proto trpí nepřezkoumatelností spočívající v jeho nesrozumitelnosti, v čemž soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
25. Zjištěná nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů nebrání tomu, aby soud posoudil další námítky žalobce týkající se výskytu rorýse obecného a netopýra pestrého v prostorách rekonstruovaného objektu, pro který bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby – rekonstrukce střechy bytového domu v ulici „X“ č. p. „X“, „X“, „X“ v „X“. Soud poznamenává, že dané živočišné druhy jsou zvláště chráněnými druhy živočichů ve smyslu § 50 zákona o ochraně přírody, neboť jsou uvedeny v příloze III. vyhlášky č. 359/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, u nichž je třeba získat výjimku ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody pro jejich případné rušení předmětnou rekonstrukcí střechy objektu.
26. Soud z e-mailové zprávy ze dne 6. 10. 2017 od paní J., pracovnice Agentury ochrany přírody a krajiny, zjistil, že k předmětnému objektu nacházejícímu se v ulici „X“ č. p. „X“, „X“ a „X“ se k uvedenému datu v Nálezové databázi ochrany přírody nalézal záznam ID „X“ o výskytu jedinců druhu rorýse obecného (*apus apus*) a záznam ID „X“ o výskytu jedince druhu netopýra pestrého (*vespertilio murinus*). Dále soud z e-mailové zprávy Ing. V., pracovníka Agentury ochrany přírody a krajiny, zjistil, že výskyt jedné adultní samice netopýra pestrého na daném objektu byl zaznamenán v roce 2012 a že v roce 2011 byly pozorovány zálety rorýsů obecných do větracích otvorů panelového domu. Z provedeného dokazování je tudíž zjevné, že se na předmětném objektu vyskytovaly zvláště chráněné druhy živočichů, a to rorýs obecný a netopýr pestrý a že tvrzení správních orgánů, že se na daném objektu nevykytují synantropní druhy organismů, nemůže obstát.
27. Soud dále zdůrazňuje, že žalovaný výskyt zvláště chráněných druhů živočichů nezjišťoval, ačkoliv žalobce v odvolání na potenciální výskyt rorýse obecného na předmětném objektu explicitně upozorňoval. Žalovaný měl tudíž s ohledem na tvrzenou existenci zvláště chráněných druhů živočichů přistoupit k ověřování jejich výskytu na místě stavby a potvrdit či vyloučit možnost dotčení tohoto chráněného zájmu ve společném územním a stavebním řízení provedeným dokazováním (např. formou místního šetření, zpracováním biologického hodnocení lokality či vyžádáním konkrétního stanoviska příslušných orgánů) a o odvolání rozhodnout až v návaznosti na výsledek tohoto postupu.
28. Soud tedy po provedeném dokazování dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav ohledně možného dotčení chráněných zájmů ve společném územním a stavebním řízení, neboť řádně neprověřily možný výskyt zvláště chráněných druhů živočichů na místě stavby (např. ze záznamů v Nálezové databázi ochrany přírody). Nehraje přitom roli, zda tyto podklady správní orgány nezohlednily v důsledku vlastního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybení, nebo proto, že se spolehly na vyjádření dotčeného orgánu. V každém případě jsou totiž správní orgány zodpovědné za řádné zjištění skutkového stavu i ohledně toho, zda se v místě stavby vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů a zda je žadatel o stavební povolení povinen doložit výjimku ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody pro jejich případné rušení předmětnou rekonstrukcí střechy objektu.

29. Soud poukazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, podle níž platí, že „[p]okud je zjištěno důkazem provedeným před krajským soudem, že postupy použité správními orgány spolehlivé nejsou a že nejistota o jejich správnosti je taková, že vyvolává nejistotu o výsledcích dokazování před správním orgánem, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu kvůli vadě řízení (§ 78 s. ř. s.), jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí tím, že mohla vést k nesprávnému zjištění skutkového stavu.“
30. Soud tak uzavírá, že správními orgány nebyl řádně zjištěn skutkový stav ohledně možného výskytu zvláště chráněných živočichů, v čemž soud shledal vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
31. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl k návrhu žalobce důkaz svědeckou výpověď Ing. J. P., zaměstnance oddělení ochrany přírody a krajiny Oblastního inspektorátu ČIŽP Ústí nad Labem, neboť nedostatky ve skutkovém stavu, z něhož vycházely správní orgány, vyplynuly již z důkazů provedených při jednání. Z tohoto důvodu by výpověď předmětného svědka, která měla prokázat nedostatečnou aktivitu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu, již nic nezměnila na závěrech soudu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
32. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanými vadami řízení je stíženo též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
33. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 970 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g)] a z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky. Dále soud přiznal žalobci částku 170 Kč za jízdné vlakem jeho právního zástupce k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět dne 9. 6. 2021 a 600 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť jedna cesta vlakem trvá dle doložené jízdenky 1 hodinu a 4 minuty (celkem tedy 3 půlhodiny na jednu cestu, celkově 6 půlhodin i se zpáteční cestou).
34. Soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon jeho tehdejší právní zástupkyně spočívající v replice k vyjádření žalovaného, neboť toto podání neobsahuje nad rámec žaloby žádnou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

novou argumentaci. Repliku k vyjádření žalovaného proto nelze považovat za účelně vynaložený náklad řízení. Soud dále žalobci nepřiznal náklady za jízdné vlakem člena rady žalobce k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět dne 9. 6. 2021. Je třeba zdůraznit, že žalobce má sídlo v Ústí nad Labem, a nelze tak považovat za odůvodněný náklad soudního řízení, jestliže se za něj jednání účastní člen, který pobývá, pracuje či studuje mimo sídlo žalobce. Oprávněný není ani požadavek na přiznání náhrady za uhrazený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku, který vzal žalobce zpět. Nelze totiž přisvědčit subjektivnímu přesvědčení žalobce o důvodnosti podaného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, jestliže soud důvody pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku vůbec neposuzoval, a to právě proto, že žalobce vzal daný návrh zpět.

35. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)